

Multe femei din Otopeni au avut ca ocupație de bază sau colaterală, una dintre activitățile legate de confecționarea produselor textile: croitoria, țesutul (la război sau la gherghef), torsul firelor, împletitul, cusutul cu arnici etc. Au dispărut de mult aproape toate aceste îndeletniciri. M-aș bucura tare mult să aflu că există excepții și că mai pot fi întâlnite unele arhaice din acest domeniu.

Un număr însemnat de femei din Otopeni, dar și din comunele învecinate, au avut ocazia să lucreze ca salariate la unitățile de industrie textilă, care au funcționat pe teritoriul comunei. La jumătatea anilor '70 din secolul trecut erau active cel puțin două fabrici din această categorie.

- Fabrica de vată, amplasată pe un teren de pe lângă Valea Pasării, vecină cu Institutul de Geriatrie, a fost înființată în anul 1948. Înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, în clădirea respectivă a funcționat (din 1925) o fabrică de mezeluri și de conserve, care a aparținut unui cetățean german. Ca întreprindere textilă, fabrica a produs vată pentru croitorie. Folosea ca materie primă deșeurile de la fabricile textile din toată țara și chiar haine uzate (zdrăneci).

Vata (ca produs finit) era livrată către centrele de croitorie din București și din orașele mari ale țării, dar și către unitățile din „comerțul socialist”. Multă vreme, în perioada copilăriei, credeam că acolo se produce vata utilizată la dezinfectia pentru injecții și vaccinări. Nu mică mi-a fost mirarea, când am aflat că adevărata vată medicinală era produsă la Fabrica de vată din Buftea.

- Fabrica de eșarfe a fost înființată în 1950 și a aparținut de Întreprinderea de Industrie Locală Snagov (Ilfov). Era situată lângă podul C.F.R.-Urciceni, vis-a-vis de Ferme. Activitatea se desfășura în barăcile (cu aspect de veritabile cabane), care au fost folosite de trupele germane în timpul războiului. Când vedeam acele construcții (în drumul meu spre terenurile bunicilor și părinților, din „obștea mare” a otopenarilor) nu puteam să-mi imaginez că acolo se produceau minunate frumuseți, într-o gamă de culori greu de descris. Se fabricau un sortiment larg de eșarfe pentru bărbați, femei și copii. O bună parte erau livrate la export, în multe țări din Europa. Cea mai mare cantitate de produse era preluată de unitățile comerciale din capitală, dar și din țară. În paralel cu producția de eșarfe, fabrica producea și fire fine, pentru croșetat pulovere din relon, la mare modă în acea epocă.

- Fire fine pentru croșetat pulovere s-au produs și la secția de filatură (răsucitoare), care a funcționat în cadrul C.A.P. Otopeni (în curtea Matac de la Odăi). Secția respectivă utiliza ca materie primă, toate deșeurile de la fabricile textile din București, asigurând încă de pe atunci (deceniile 7-9) protecția mediului.

Cetățeni și cetățene cu domiciliul în comuna Otopeni au mai lucrat la Întreprinderea Dacia (Bd. Bucureștii Noi) și la Filatura din Balotești.

La Otopeni a mai funcționat până în 1948 și o fabrică ce producea mătase naturală.

Fabrica (înființată în 1935) a aparținut (se pare) unui domn Adamescu și a falimentat în timpul războiului. Ulterior, ansamblul respectiv a fost transformat în locuințe pentru salariații de la fabricile din comună.

Nu știu nimic despre istoria postdecembristă a obiectivelor prezentate mai sus. Mie, personal, mi se pare mai interesant și mai important să prezentăm cititorilor din generațiile actuale, tot ce

a existat și s-a întâmplat în primele nouă decenii ale secolului trecut.

Ca și în alte ocazii, îmi fac o datorie de onoare să menționez că în redactarea textului de mai înainte s-au folosit date și informații din lucrarea profesorului de istorie Iancu Ioan, nominalizată într-un număr anterior al revistei InfoOtopeni.

Florinel Alexe,
Inginer pensionar